

[Hanne Andersen]

Når der nu vedtages store forringelser for de dårligst stillede, er der ikke tid til grundig analyse, ikke tid til en helhedsvurdering af konsekvenserne af dette forslag.

Ministeren mener, at en udskydelse af ikrafttrædelsestidspunktet til den 1. april 1989 giver mulighed for, at kontanthjælpsmodtagere kan indrette økonomien efter de nye regler. Hvad er det for et valg, man har, når man f.eks. går 98 pct. ned i disponibel indtægt?

Regeringen har været mere optaget af at lette formueskatten og skaffe større forbrugsmuligheder til dem, der har i forvejen, til dem, der fik uddannelserne, til dem, der fik jobbene, til dem, der fik lønnen, på bekostning af dem, der endnu har uddannelse til gode, job til gode og løn til gode. Det sikrede regeringen, da den valgte at gå arm i arm med Fremskridtspartiet.

Ved førstebehandlingen af lovforslag nr. L 72 sagde Socialdemokratiet, at vi gerne ville være med i et meningsfuldt arbejde, der kunne føre til en solidarisk lov, men ministeren har under udvalgsarbejdet end ikke kaldt ordførerne til møde. Der har været god tid til det, forslaget blev fremsat den 26. oktober, og alligevel hastes det nu igennem efter få udvalgs møder.

En lov skal ændres, en lov, der blev arbejdet med i 3 år i 14 forsøgskommuner og behandlet i Folketinget over to samlings. Ministerens egne tal viser, at en enlig forsørger med 1 barn i vuggestue og 1 barn i børnehave går 16.025 kr. ned årlig i disponibel indtægt. Et ægtepar med 1 barn i vuggestue og 1 barn i børnehave går 41.472 kr. ned i disponibel indtægt. Efter ministerens tal har en familie på 4 personer mindre til forbrug end en enlig forsørger, en familie på 3 personer. Det er absurd.

Lovforslagets umiddelbare hensigt var at justere nogle skævheder, nogle undtagelser, og for at være sikker på at få justeret forringer man for en sikkerheds skyld alle børnefamiliers vilkår. Det er naturligvis rigtigt, at hvis man rammer alle, så får man også justeret skævhederne.

Desværre kan børnefamilierne ikke vælge, hvilken side af hovedet de vil have lussingerne på, for de får dem både i 1989 og i 1990 efter overgangsordningen. Men under alle omstændigheder tvinges børnefamilier af økonomiske grunde til at melde børnene ud af daginstitutionerne, og på den måde fik Fremskridtspartiet alligevel tilslutning til sit lovforslag nr. L 101, hvor det foreslås, at hvis den ene af barnets for-

ældre er arbejdsledig, kan barnet ikke benytte den kommunale dagpleje eller den kommunale daginstitution, før vedkommende dokumenterer at skulle påbegynde et arbejde.

Den eneste måde børnefamilierne kan få rimelige økonomiske vilkår på, er at melde børnene ud af daginstitutionerne.

Men daginstitutioner er ikke kun til at passe børn. De er også et godt tilbud til børn, som fru Kirsten Lee ganske rigtigt sagde ved førstebehandling, og jeg citerer Folketingets forhandling 1988-89, sp. 1405-1406:

»...at specielt børn af bistandsklienter, af langvarigt arbejdsløse, af de socialt skrøbeligste kunne have det største behov for at modtage det pædagogiske tilbud, som man jo faktisk kan få i vores børnehaver. For man skal jo ikke glemme, at børnehaver faktisk er steder, hvor børn vokser, gror og plejes.«

Jeg vil gerne spørge, om fru Kirsten Lee stadig væk står ved de bemærkninger.

Ministeren har overhovedet ikke forståelse for, at kontanthjælpsmodtagers eneste mulighed for at bevare en tilknytning til arbejdsmarkedet er at have institutionspladser til deres børn og mulighed for at betale a-kassekontingentet.

Lovforslagets løse ender om daginstitutionscirkulærer, beskæftigelsesinitiativer og forsøgsordninger er der ingen, der har overblik over. Ingen ved, hvad resultatet bliver af ministerens bekendtgørelser. Støttepartierne har købt katten i sækken; vi ved i hvert fald ikke - de ved heller ikke - hvad de får for deres stemmer. Vi synes, det er et dårligt arbejde, og vi frygter, at vi snart igen kommer til at se forslag om ændringer på kontanthjælpen.

Jeg vil slutte her, som jeg sluttede ved førstebehandlingen, med det Hørupcitat, som socialministeren holder så meget af, nemlig det, der siger, at socialpolitik handler om at mindske smerten for de svageste. Det synes vi fortsat er rigtigt, men efter disse julegaver til de svageste børnefamilier synes jeg ikke, at citatet skal bruges oftere.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Inden vi nu går videre, synes jeg, det kunne være rart at få opklaret en ting. Mener Socialdemokratiet ikke, som f.eks. fru Jytte Hilden flere gange har udtalt til pressen, at det er